

Arrest

nr. 352 118 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 21 mei 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.07.2024 [sic] werd ingediend en die op datum van 12.06.2024 [sic] werd geactualiseerd door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 05.11.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 31.03.2026 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk drie jaar en acht maanden voor de eerste en negentien dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder blijkt uit het administratief dossier dat zij op 05.10.2021 een aanvraag indient als slachtoffer van mensenhandel. Op basis van deze aanvraag wordt zij op 28.01.2022 in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze kaart wordt echter ingetrokken op 13.12.2022.

Betrokkene beroept zich op het feit dat het voor haar, als slachtoffer van mensenhandel, belangrijk is om een zo stabiel mogelijk leven te leiden. Echter, betrokkene toont niet aan dat niet mogelijk is in Nigeria. Zo blijkt uit de beslissing van het CGVS dd.26.03.2026 dat er in Nigeria een organisatie, NAPTIP, werkzaam is die instaat voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, tevens voorzien zij in opvangtehuizen. Daarnaast zijn er ook een aantal NGO's werkzaam in Nigeria die voorzien in opvangtehuizen en halfway homes. Het staat betrokkene vrij om hierop een beroep te doen voor ondersteuning om zo de nodige stabiliteit te creëren. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Nigeria waarop zij eventueel een beroep kan doen en waarmee zij nog contacten onderhoudt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter geplaatst is in een pleeggezin, waarbij er een bezoeksregeling is die inhoudt dat zij haar kind opvangt van donderdag tot zondag. Echter, uit het administratief dossier, meer bepaald uit het vonnis van de jeugdrechter dd. 30.05.2024, blijkt dat haar dochter (°08.08.2022) opnieuw werd toevertrouwd aan het milieu van haar moeder. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer beroepen op de plaatsing van haar dochter in een pleeggezin. Aangezien haar dochter niet over enig verblijfsrecht beschikt in België kan zij samen met haar moeder terugkeren naar Nigeria, zodat de bestaande gezinseenheid behouden blijft. Daar haar dochter geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis, ondanks haar bijzonder precaire verblijfsstatus, kan redelijkerwijs aangenomen worden dat er in haar hoofde geen buitengewone omstandigheden bestaan die een tijdelijke terugkeer naar Nigeria bijzonder moeilijk maken.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2017 in België zou verblijven, dat zij hier een arbeidsverleden als poetsvrouw en magazijnier zou hebben, zij zou het centrum van haar belangen hier opgebouwd hebben en hier leven hier opnieuw structuur gegeven hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en een perfecte integratie, dat zij het Nederlands machtig zou zijn, dat zij zich tot het uiterste in zou zetten, dat het haar aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij graag zelfstandig en onafhankelijk wil leven, dat zij in haar eigen onderhoud zou kunnen voorzien, dat zij tewerkgesteld zou willen worden, dat zij niet ten laste zou vallen van de Belgische Staat, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat zij inschrijvingsbewijzen Nederlandse taallessen voorlegt evenals deelcertificaten Nederlands en een getuigschrift van vooropleiding social profit) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene toont bovendien niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, met het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in het licht van deze elementen bijzonder moeilijk zou zijn. Zonder uitspraak te doen over de mate waarin de betrokkene in België is geïntegreerd, dient te worden vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat een dergelijke tijdelijke terugkeer op onherstelbare wijze afbreuk zou doen aan de elementen waarop zij zich beroept. De aangehaalde integratie-elementen en de verblijfsduur vormen ook niet het bewijs van omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken het Rijk te verlaten om de aanvraag via de geijkte procedure in te dienen. Deze beoordeling verhindert evenwel niet dat de voornoemde elementen, in voorkomend geval, het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde, wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend overeenkomstig de procedure van art. 9 vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en van “het motiveringbeginfel”.

In een eerste middelonderdeel schetst verzoekster de geschiedenis van alle wetgevende en andere in de schoot van de regering ontstane initiatieven om illegaal verblijvende vreemdelingen de mogelijkheid te geven om hun verblijf te regulariseren. Zij benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet thans nog steeds geen duidelijke regularisatiecriteria voorziet en niet verduidelijkt welke situaties als “*buitengewone omstandigheden*” moeten worden beschouwd. Verzoekster is van oordeel dat dit het rechtszekerheidsbeginsel schendt, “*zeker nu [haar] situatie [...] in het verleden meermaals uitdrukkelijk werd bestempeld als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet*”. Zij betoogt verder:

“Verzoekster is erkend slachtoffer geweest van mensenhandel en gebruikt in de prostitutie. Ze heeft op basis daarvan de nodige verblijfsdocumenten bekomen in België. Een terugkeer naar haar land van herkomst is niet mogelijk wegens de gevaren die er zijn. Er werd aangehaald dat er organisaties bestaan waar ze hulp zou kunnen zoeken.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat deze gevaren kunnen ontstaan en dat er geen risico’s moeten genomen worden voor de periode dat ze de aanvraag gaat doen. Hieruit volgt weldegelijk dat ze voldoet om haar aanvraag vanuit België te doen omdat ze in een buitengewone situatie zit.

Daarnaast is het ook zo dat verzoekster, één moeder is van een kind en ten tweede dat ze op dit moment zwanger is. Het kindje wordt verwacht op 11 augustus 2026. Het is belangrijk dat verzoekster op dit moment zo weinig mogelijk stress ervaart om haar bevalling tot een goed einde te brengen. Een terugkeer op dit moment is dus niet mogelijk.”

Het tweede middelonderdeel is gesteund op de schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster betoogt wat volgt:

“1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zoverbij de wet is voorzien en in een democratische samenleving, noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede “noodzakelijk in een democratische samenleving” betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een “dwingende maatschappelijke behoefte” en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. Rv. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM19februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé- en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoekster verwijst integraal naar hetgeen uiteen werd gezet.

Verzoekster wijst erop verder dat artikel 8 EVRM de term "gezin" geenszins beperkt tot het wettelijk gesloten huwelijk.

Ook andere de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen.

Artikel 8 „V.R.M. dient gelezen te worden in het licht van de huidige normen en waarden. De opvattingen waarbij niet-huwen, wettelijk samenwonen, feitelijk samenwonen, nieuwe samengestelde gezinnen, ...vandaag algemeen aanvaarde vormen van gezinsleven zijn, kunnen niet uitgesloten worden van het beschermingsveld van artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op een familie-en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België: Er moet niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap zijn.

Een feitelijk gezin kan bestaan uit het samenleving tussen echtgenoten, (groot)ouders en (klein)kinderen, maar ook tussen bloedverwanten in de zijlijn (broers, tantes...), het pleeggezin, het adoptiegezin, ongehuwde samenwoners (eventueel van hetzelfde geslacht), verloofden,... (Paul De Hert, artikel 8: recht op privacy, in Johan Vande Lanotte en Yves Haeck, Handboek EVRM, deel 2, artikelsgewijze commentaar, volumel, 2004, Intersentia, p. 742)

Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid.

In casu zijn alle componenten aanwezig om van een feitelijk gezin gewag te maken.

3. Bovendien is het voor verzoekster zeer moeilijk om een gezinsleven te vormen in haar land van herkomst. Zij heeft hier nu in België haar leven opgebouwd dit samen met haar dochter en nieuwe partner. Daarnaast is ze op dit ogenblik ook zwanger. Ze heeft hier noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Voor haar brengt haar vaderland enkel slechte herinneringen op door haar verleden.

Gelet op het voorgaande, kan er niet aan worden getwijfeld dat verweerster met haar beslissing van 21 mei 2026 een inbreuk pleegt op artikel 8 van het EVRM."

Het derde middelonderdeel is afgeleid uit de schending van het motiveringsbeginsel en luidt als volgt:

"1. Verweerster moet haar beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze 09 227 motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

Dit is wettelijk vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 Beles J 8 juli 1991, alsmede in de artikelen 2 en 62 van de wet van 15 december 1980.

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorziet in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing, ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. *Dat verzoekster via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden*”

2.2.1. In de mate dat verzoekster het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht omdat de wetgever in artikel 9bis noch wettelijke regularisatiecriteria, noch enige verduidelijking over het begrip “*buitengewone omstandigheden*” heeft opgenomen, geeft zij zich over aan wetskritiek, waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd is.

2.2.2. Het wettelijk kader, zoals dat thans bestaat, is het volgende :

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De “*buitengewone omstandigheden*” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.3. Verzoekster betoogt dat zij erkend slachtoffer is geweest van mensenhandel, gebruikt werd in de prostitutie en dat zij op basis daarvan verblijfsdocumenten heeft bekomen in België, dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet mogelijk is wegens de gevaren die er zijn en dat, met betrekking tot de verwijzing naar organisaties in Nigeria waar zij hulp kan gaan zoeken, geen rekening werd gehouden met de risico's in de periode tijdens dewelke ze de aanvraag gaat doen.

In de bestreden beslissing werd er ter zake op gewezen dat “*uit het administratief dossier dat zij op 05.10.2021 een aanvraag indient als slachtoffer van mensenhandel. Op basis van deze aanvraag wordt zij op 28.01.2022 in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze kaart wordt echter ingetrokken op 13.12.2022.*”

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat het voor haar, als slachtoffer van mensenhandel, belangrijk is om een zo stabiel mogelijk leven te leiden. Echter, betrokkene toont niet aan dat niet mogelijk is in Nigeria. Zo blijkt uit de beslissing van het CGVS dd.26.03.2026 dat er in Nigeria een organisatie, NAPTIP, werkzaam is die instaat voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, tevens voorzien zij in opvangtehuizen. Daarnaast zijn er ook een aantal NGO's werkzaam in Nigeria die voorzien in opvangtehuizen en halfway homes. Het staat betrokkene vrij om hierop een beroep te doen voor ondersteuning om zo de nodige stabiliteit te creëren. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Nigeria waarop zij eventueel een beroep kan doen en waarmee zij nog contacten onderhoudt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Waar verzoekster er nu op alludeert dat zij nog een risico zou lopen alvorens zij de mogelijkheid zou hebben om contact te nemen met deze organisaties, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij in haar aanvraag niet eens een risico had ingeroepen dat zich bij terugkeer in Nigeria zou situeren omwille van het haar tijdelijk toegekende statuut als slachtoffer van mensenhandel, dat overigens reeds in 2022 werd opgeheven. Het hiervoor geciteerde motief is slechts het antwoord van de verwerende partij op haar argument dat zij een stabiel mogelijk leven moet kunnen leiden, en de overtuiging van het bestuur dat dat ook in Nigeria mogelijk is. Verzoekster toont niet aan dat dat kennelijk onredelijk is, temeer nu de ondersteuning van deze organisaties ook ingeroepen in de in de bestreden beslissing aangehaalde beslissingen van 10 juni 2021 en 26 maart 2026 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van de

beoordeling van de twee verzoeken om internationale bescherming die verzoekster indiende in België en door de Raad in zijn arrest nr. 263 104 van 28 oktober 2021, maar ook werd gewezen op het gebrek aan geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent het gegeven dat zij zich in Europa diende te prostitueren en de manier waarop ze in het netwerk terecht kwam enerzijds en omtrent de bedreigingen ten aanzien van haar en haar familie anderzijds (cf. arrest nr. 263 104, pt 12).

2.2.4. Waar zij verder wijst op haar zwangerschap en verwachte bevalling in augustus 2026, zodat het van belang is dat verzoekster zo weinig mogelijk stress ervaart en *“een terugkeer op dit moment [...] dus niet mogelijk [is]”*, wijst de Raad erop dat verzoekster dit gegeven niet aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht in het kader van een actualisatie van haar aanvraag, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden. Overigens moet worden benadrukt dat de thans bestreden beslissing geen bevelscomponent in zich draagt.

2.2.5. Eenzelfde vaststelling dringt zich overigens op waar verzoekster, zich beroepend op artikel 8 van het EVRM, verwijst naar het gezinsleven dat zij, samen met haar dochter, in België heeft opgebouwd met haar nieuwe partner. Ook dit gezinsleven werd niet ter kennis gebracht van de verwerende partij zodat zij er geen rekening mee kon houden bij het beoordelen van de vraag of er buitengewone omstandigheden waren aangetoond.

2.2.6. Waar verzoekster, ook in het kader van artikel 8 van het EVRM, betoogt dat zij hier intense, sociale en affectieve banden heeft gesmeed, waarmee zij dus doelt op een privéleven, stelt de Raad vast dat de verwerende partij over de elementen van lang verblijf en integratie heeft geoordeeld:

“De betrokkene toont bovendien niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, met het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in het licht van deze elementen bijzonder moeilijk zou zijn. Zonder uitspraak te doen over de mate waarin de betrokkene in België is geïntegreerd, dient te worden vastgesteld dat zij niet aantoont dat een dergelijke tijdelijke terugkeer op onherstelbare wijze afbreuk zou doen aan de elementen waarop zij zich beroept. De aangehaalde integratie-elementen en de verblijfsduur vormen ook niet het bewijs van omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken het Rijk te verlaten om de aanvraag via de geijkte procedure in te dienen.”

Dit standpunt is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoekster, die deze motivering volstrekt ongemoeid laat, toont niet aan waarom daar in haar geval anders over moet worden gedacht en zelfs een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een machtigingsaanvraag een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, bepaling die overigens niet voorziet in een absolute bescherming van het gezins- en/of privéleven.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke wijze tot het oordeel is gekomen dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*, of daarover niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op éénendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

S. VANDEVORST,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS